

Bulletin 306

Jaargang 35 — september 2015

Bestuur

President: Rob Harding
 Secretaris: Albert Middeldorp
 Penningmeester: Henk Drost
 Past-President: Henk Dijk
 Vice-President: Harco Kikkers
 2e Vice-President: Jos Niesink

Bankrekening: IBAN: NL74 RABO 0157 5770 66

Secretariaat

Lions Club Doetinchem
 Ing. A.J.W. Middeldorp
 Willem de Zwijgerstraat 16
 7001 GH Doetinchem
secretariaat@lionsclubdoetinchem.nl

Bijeenkomsten

Iedere maand : 1e woensdag 20.00 uur Vergadering
 3e woensdag 18.00 uur Taphap
 5e woensdag 18.00 uur Taphap met Papillion

Plaats : Bistro de Kruisberg
 Kruisbergseweg 172
 7009 BT Doetinchem

Telefoon : 0314 - 324123
 E-mail : info@dekruisberg.nl

Bij verhindering voor de vergadering
altijd via de site afmelden.

Bij verhindering voor de taphap **altijd** uiterlijk dinsdag vóór 20.00 uur
via de site afmelden.

Let op! Bij niet-tijdig afmelden zullen de kosten in rekening worden gebracht t.b.v. de fundraisingkas!!

Voor bijeenkomsten met Papillons opgeven of afmelden.

Inhoudsopgave

Van de redactie	4
Jaaropening 2015	5
Uit de seniorenkamer	6
Lions Golfdag 2015	6
Een heel bijzondere ervaring	8
Woordbeeld	14
Commissies 2015-2016	16
Programma	17

Van de redactie

Voor u ligt het bulletin nr 306, jaargang 35, september 2015.

Een ander uiterlijk dan dat u gewend bent.

Zoals Theo Soontiëns al voorspelde in het voorgaande bulletin, gaan er nieuwe vormen en inhouden over ons neerdalen.

De andere lay-out markeert de overgang naar volledig digitaal met andere mogelijkheden passend bij deze tijd.

Niet iedereen is blij met digitaal.

Het heeft andere kenmerken. Je kunt het niet vasthouden, ruiken, voelen...

Kortom het is een andere ervaring.

Ik zie veel voordelen van meer informatie koppelen via links, interactief reageren, sneller, bewegende beelden, beter zoeken in archiefmateriaal en integreren met een website. Ik ga me inzetten voor het digitale bulletin.

Als club zorgen we voor de inhoud; verslaglegging van vergaderingen, lezingen, voordrachten, evenementen, belevenissen en acties voor goede doelen.

Ik hoop dat de mede Lions die dit al (voortreffelijk) deden daar vooral mee doorgaan maar ook dat wij ons allen aansluiten bij het verzorgen van de inhoud.

Het wordt vast een ervaring waar we allemaal enthousiast over kunnen zijn.

Harco Kikkers

Jaaropening 2015

Een betere ambiance is nauwelijks mogelijk: het landgoed van Hans en José Kietse-laer is natuurlijk de ideale plek voor de opening van het nieuwe clubjaar!

Hoewel de weergoden ons niet heel erg gezind waren konden we elkaar na een lange vakantieperiode weer treffen om toch vooral bij te praten en vakantie ervaringen uit te wisselen. Helaas viel de belangstelling van onze leden iets tegen: 49 Papillons en Li-ons gaven acte de presence. En uiteraard de traditionele afvaardiging uit Dorsten. Na-tuurlijk wel genoeg om heel veel verschillende gesprekken te hebben.

De vluchtelingenproblematiek kwam hier en daar aan de orde. En ja, ook in onze kring wordt daar verschillend over gedacht... Maar ook luchtiger nieuwtjes werden uitgewis-seld. Zoals het bericht dat Mark Jansen van de Kruisberg binnenkort in het huwelijk zal treden. Ik kon de prangende vraag van Chris beantwoorden wat de achtergrond van de bruid was...

President Rob deed natuurlijk de aftrap met zijn welkomstwoord met speciale aan-dacht voor de weduwe-Papillons en de Duitse gasten. En uiteraard een meer dan har-telijk woord van dank aan de gastheer en -vrouw die fraai in de bloemetjes werden gezet.

Er zijn dit jaar een paar veranderingen in de commissie die het bulletin verzorgd. Zo is Pim Vestiens unaniem benoemd tot foto-officer. Een belangrijke taak waar hij zich nog niet helemaal bewust van was kennelijk. Harco moest hem daar even aan herinne-ren... En vervolgens heeft hij zich met verve van zijn taak gekweten, zoals jullie inmid-dels op de website hebben kunnen zien. Het belooft veel goeds!

De catering was ook dit jaar in handen van Mark en zijn crew. Voortreffelijke gerechten en heerlijke drankjes zorgen er ook dit jaar weer voor dat het een genoeglijk toeven was op het landgoed Kietse-laer. Ondanks wat spetters en mede dankzij een aantal vuurkorven was deze avond een warm begin van een nieuw clubjaar!

Henk Breuker

Uit de Seniorenkamer

De Senioren zijn al weer begonnen aan hun tweede seizoen. Het eerste "Seniorenjaar" is zeer succesvol verlopen. Naast een aantal noodzakelijke huishoudelijke vergaderingen rond de vorming van de "Seniorenkamer", bestond het programma uit een aantal zeer interessante lezingen door eigen leden en genodigden, over zeer uiteenlopende onderwerpen, inleiders waren o.a. Wim Frommé, Toon van Oudheusden, Arnold van der Goot, Henk Kets en Lennard Kamps.

Tevens waren er een tweetal zeer geslaagde excursies naar de Zonnewatergroep in Hoog-Keppel en naar de Stokhoven in Drempt.

Voor het jaar 2015/2016 staan weer een aantal interessante inleidingen op het programma van eigen leden en van gastsprekers over uiteenlopende onderwerpen waarbij naar aanleiding van een eerder gehouden enquête komend jaar ook iets meer aandacht aan kunst en cultuur zal worden besteed. Leden van de LC Doetinchem zijn altijd van harte welkom eens een kijkje te

nemen bij deze actieve groep binnen onze Lionsclub.

De bijeenkomsten zijn op de tweede en de vierde woensdag van de maand steeds om 11.30 uur in de bibliotheek van Hotel Ruimzicht te Zeddam.

Het programma voor de komende maanden:

- 14 oktober inleiding van Jan Kruit,
- 28 oktober lunchbijeenkomst,
- 11 november inleiding van Martin Liefink,
- 25 november lunchbijeenkomst,
- 9 december inleiding van mw. Petra Eshuis over het project de "Woonmaatjes",
- 23 december kerstlunch met partners.

Hans de Vries

Lions golfdag 2015

Woensdag 19 augustus. Ideaal golfweer. Droog, niet te warm, beetje zon. Tien golfende Lionsheren en zeven dames Papillons ontmoeten elkaar op de Champions Course Bleijenbeek te Afferden, Noord Limburg, paar kilometer ten westen van het Duitse Goch.

Uitstekende organisatie van Hans de Vries en Dinie Wink. Laatstgenoemde kan ten gevolge van een vervelende knieblesure helaas zelf niet meespelen, maar is wel de hele dag aanwezig voor support. De winnaar bij de heren mag verslag doen voor ons bulletin.

Achttien uitdagende holes, op een fraai aangelegde golfbaan. Vooral ruimte. Lange loopafstanden. Aan het einde geeft het GPS horloge 12,5 afgelegde kilometers aan. Waterhindernissen en veel zandbunkers lijken een magnetische aantrekkingskracht uit te oefenen op het kleine witte balletje. Toch lukt het steeds weer, datzelfde kleinood in de hole te doen belanden. Een goed geslagen bal die het hoge luchtruim kiest en dan neerkomt op de zachte green, een fraaie afdruk achterlatend, het tokkelend geluid van het balletje dat de hole vindt, het wekt welhaast orgastische gevoelens op. Ook nu weer blijkt dat geluk (toeval zou niet bestaan) voor een groot deel mede bepalend is voor de uiteindelijke uitslag. Dat geldt niet voor de vrouwelijke winnaar, Willemien de Vries, want als je voor de vijfde achtereenvolgende keer je naam op de bo-kaal mag laten graveren, is dat nauwelijks meer alleen geluk te noemen. Dat is kwaliteit. Maar als het gedimpelde wit van de latere winnaar bij de heren niet in bunker of water belandt maar net eroverheen, als datzelfde ongeveer 4 cm in doorsnee en zo'n 45 gram wegend ronde ding meteen de hole vindt in plaats van op de rand te blijven steken, als de met volle energie door de driver gelanceerde bal zich fraai recht vooruit beweegt en nu eens niet afzwaait naar ver links of rechts tussen de struiken, dan speelt de factor geluk zeker mee. Je kunt ook zeggen: de winnaar, had een zeldzaam goede dag, waar werkelijk alles mee-zaat. Ook de aangename begeleiding door flightgenoten Riet en Hans (ja, de partijen waren gemixed) hadden onmiskenbaar een rustgevende positieve invloed op het spel.

Vol vuur werd na afloop op het terras nagepraat over de belevenissen gedurende de bijna vijf uren in de baan. De een, door al dan niet terechte verontwaardiging over te

snel geslagen ballen, wat meer verhit dan de ander, maar gezelligheid en vriendschap bleven overeind. En de afsluiting met een smakelijk diner en het Lionslied voor de deze dag 78 jaar wordende Jan Loggers maakte dat eenieder met een goed gevoel de terugreis kon aanvaarden. Wordt vervolgd in augustus 2016. Naar het zich laat aanzien woensdag de 17de. Andere Jan, dan vrijhouden!

Henk Drost

Een heel bijzondere ervaring

Dochter Marije begeleidt vanuit haar bedrijf Motivationtravel een groep architecten en stadsontwikkelaars tijdens een studiereis naar Budapest. Juist tijdens die reis is de stad volop in het nieuws vanwege de grote toestroom van vluchtelingen. Tijdens een paar (zeldzame) vrije uurtjes op zaterdag besluit zij om zelf polshoogte te gaan nemen op het station. Vervolgens zette zij onderstaand bericht op facebook. Ik vind het indrukwekkend genoeg om te delen!! En het zou nog een onverwacht vervolg krijgen...

Henk Breuker

Facebookbericht zaterdag: Mamma, waar is thuis ?

Op weg naar home sweet home. Home wat voor een vluchteling ondefinieerbaar is. Vanmiddag alleen op de fiets naar het Keliti station gegaan. Gisteren de zwaar beladen diplomatieke insteek aangehoord van onze Ambassadeur. Goed te horen dat NL gisteren een ton heeft geschonken aan de NGO's. Vandaag had ik op een of andere manier de behoefte het verhaal van de straat te horen. Ik trof een redelijk leeg station aan in verhouding tot voorafgaande dagen. Het is duidelijk dat vele vluchtelingen de weg naar hoop hebben vervolgd naar Oostenrijk. Ik trof een vrouw die net als ik single moeder is van een 3-jarig meisje. Wij kwamen in gesprek. Zij, Syrische advocate, welbespraakt & vloeiend Engels, raakte mij in ieder opzicht. Zij had drie jaar in Turkije gezeten en toen was het geld op. De zichtbare teleurstelling in UNHCR. Zij kunnen daar niet naar school en banen zijn er simpelweg niet. Dus te voet (!!!) net aangekomen in Budapest met moeder, broer, zus en drie kinderen. Daar waar de Nederlandse ambassadeur 2 glazen wijn nodig had om mij in Minerva Nederlands uit te leggen dat er wel degelijk een verschil is tussen politieke en economische vluchtelingen en de daarmee gepaard gaande status voelde ik louter haar

vraag om "gewoon een hoopvol leven". Ik vroeg wat ze nodig had, wat kon ik haar geven? Geld, eten, kleding? Ze was bescheiden en wilde oprecht niets van dat alles. "Wat wil je dan wel?". Recht uit haar hart zei ze: "Ik wil mijn dochter kunnen vertellen waar thuis is!". Slik,snik! De mensen op het station

krijgen veel aangeboden als het om eerste levensbehoeften gaat. Na de uittocht komen toeristen spontaan knuffels, eten etc. brengen. De ngo's zorgen voor douches etc met name voor de kinderen. Haar dochtertje kruipt op mijn schoot en wil samen met mij een boekje lezen. Een piepend lammetje in het boekje geeft de nodige ontspanning en lach bij haar lieve dochtertje terwijl moeder en ik verder praten over haar vervolgreis. Duitsland. Daar ligt de hoop. Zij snapt overduidelijk dat zij daar ook niet meteen haar advocatenpraktijk kan opzetten. "Maar wat moet ik anders?" vraagt zij mij "In een vluchtelingenkamp zitten?". Ze heeft weken gelopen over een afstand die ik straks even in anderhalf uur naar huis vlieg. Ze vroeg me wat ik zou doen als ik haar was. Ja lieverd, ik snap je wel en wat ben je sterk! Ik geef haar wat geld wat ze na enige twijfel aanneemt. "Ons volk vraagt nergens om en dus ook niet om geld". BAM!! We willen alleen de dagelijkse vragen van de kinderen kunnen beantwoorden: "Mamma, waar is thuis?". Met een innige knuffel nemen we afscheid en bedenk ik me dat er nog een rolletje Minionskoekjes in mijn tas zit. De kinderen zijn blij en dankbaar. Ik laat die traan maar even vloeien. Dag sterke vrouw, ik wens je zoveel goeds en beters! En vooral een thuis!! Voor nu is home niet meer dan een beeld met alles wat je hebt... zelfs als je niet eens weet waar je vanavond slaapt...!!!

Ik praat op zondagochtend nog wat na over haar bijzondere ervaring. Ben nog steeds onder de indruk van haar actie. En heb er natuurlijk nog geen helemaal geen weet van dat wij die avond gevraagd zullen worden om 8 vluchtelingen een paar dagen onder te brengen. Om mogelijke problemen voor ons te voorkomen (ze zijn allemaal illegaal en zonder papieren) zet Marije onderstaand bericht pas op donderdag op facebook nadat de familie door ons naar Ter Apel is gebracht

Facebookbericht donderdagavond:

Nederland is in de ban van het debat om 'de vluchteling'. Zoals zaterdag gepost vanuit Boedapest heb ik 'die vluchteling' opgezocht. Het gesprek aangegaan met mensen die jij of ik konden zijn. De plek van onze wieg heeft het lot van 'zij' of 'wij' bepaald met alle gevolgen vandien. De mevrouw (& haar familie) die ik op Keleti sprak doordrong iedere vezel en besef van geluk dat ik in me draag. Met een brok in mijn keel nam ik afscheid en gaf haar mijn kaartje onder het mom; als je hulp nodig hebt bel me.

Zondagavond rond 20.30 gaat de telefoon. De mevrouw belde me inmiddels vanuit München. Redelijk desperate met de hulpvraag 'wil je me helpen?'. Oeff. Hoe concreet wil je je aanbod realiseren? Het beeld stond nog op mijn netvlies en gaf me

geen andere menselijke keuze dan te helpen. Binnen no-time mijn vader aan de telefoon en andere betrokkenen die gesierd mogen worden door geen tel na te hoeven denken. Lang verhaal kort, maandagmorgen stonden 8 mensen waarvan 4 kinderen op het station in Emmerich. Henk Breuker en Margriet Gosses-Baudoin stelden hun huizen open voor mensen die zij niet kenden, maar wel beeld hadden bij de bijna onmenselijke omstandigheden waar deze mensen mee te maken hebben gehad. En ook doordrongen waren van de behoefte bij deze mensen aan rust en het op adem komen. Drie dagen hebben deze 8 mensen een warme plek gehad om bij te komen, op adem te komen. Ga er naar aanstaan. Woensdag waren Lotje en ik samen in Doetinchem op bezoek. Ineens waren deze mensen hartverwarmend te gast in huizen die ik zo goed kende. In mijn oorspronkelijke thuis. Wie had dat zaterdagmiddag in Boedapest kunnen bedenken? Ik zag woensdag veel rustigere mensen, zichtbaar bijgekomen. Dat was mooi om te zien. Het gaf ook de gelegenheid om het verhaal van een gezin aan te horen en de emoties en achtergrond breder te zien. Vandaag zijn ze door mijn vader en Margriet naar Ter Apel gebracht. Antoine Meijer van Fokko Meijer in Doetinchem hoefde niet lang na te denken en bood een prachtige bus aan om de rit naar Ter Apel comfortabel te maken. Dank daarvoor!

Een bijzonder warme bijdrage aan het verhaal van 'de vluchteling' die we allemaal niet kende, maar zonder te hoeven nadenken de hulpvraag vervulde. Gewoon omdat we allemaal vonden dat dit het minste is wat je kan doen. Het is een bijzondere levenservaring geweest om van zo dichtbij vluchtelingen te mogen helpen, al is het maar voor heel even. Als blijk van dankbaarheid kregen we gisteren een maaltijd aangeboden. Een bijzonder moment van mensen bij elkaar die letterlijk door toeval aan elkaar verbonden zijn. Het afzetten van dit gezin in Ter Apel was heftig geweest. Ze kwamen als onbekenden en gingen als bekenden weg. Ook dat raakt je. Tranen wegpinken. Mensen die even heel dicht bij je zijn geweest, mensen met een verhaal verdwijnen weer in de massa. Weer een nieuwe etappe van 'de vluchteling' verder op zoek naar een 'thuis'. Wie weet kruisen de paden weer eens. Wie zal het zeggen? Aan Margriet en mijn ouders diepe buiging voor jullie gastvrijheid en hulp! Dank dat ooit mijn thuis even hun huis mocht zijn! Ze heeft nu onze nummers en ja ze mogen bellen!

Onverwacht bezoek

Oeps, Marije belt zondagavond en legt het probleem voor. Of wij haar kunnen helpen met een oplossing. Hebben we niet direct maar zeggen wel ogenblikkelijk ja! Vier mensen onderbrengen lukt wel en voor de overige vier denk ik brutaal aan Margriet Gosses. Ik weet dat zij regelmatig actief is voor asielzoekers in de Kruisberg en ook voldoende ruimte heeft... Ook zij zegt spontaan ja! En dus staan Margriet en ik de volgende ochtend 8 Syriërs op te wachten op het station van Emmerich.

We rijden naar het huis van Margriet voor een kop koffie of thee en een lunch. Al snel blijkt dat deze mensen geen Syriërs zijn maar Irakezen. Verrassend en een beetje raar. Natuurlijk, ik weet dat ook in Irak IS actief is en er dus gevaar dreigt. Een ambtsbericht van de staatssecretaris leert me dat er wel degelijk een aantal provincies in Irak is die als erg gevaarlijk wordt

bestempeld waaronder Bagdad waar deze mensen vandaan komen. Ook voor deze mensen staat de asielprocedure open. De vrouw waar Marije mee gepraat heeft in Budapest was juriste en werkte nu als journaliste voor een "onafhankelijke" krant in Bagdad. Misschien iets te onafhankelijk, want inmiddels werd zij door IS bedreigd... Het is afschuwelijk om een kind van 4 een bombardement te horen nadoen... (Hun papieren hebben ze achter gelaten bij familie in Turkije omdat wanneer ze eenmaal met Irakese papieren aankomen bij de grenzen van Macedonië en Servië direct zullen worden teruggestuurd. Hun papieren zijn door de Turkse familie inmiddels naar Nederland gebracht. Het verhaal van Marije dat zij 3 jaar in Turkije hebben gewoond lijkt een misverstand. Jinan was ook een beetje voorzichtig naar Marije toe omdat zij aanvankelijk dacht dat ze een Hongaarse was...)

Vanuit Turkije in een rubberbootje met 55 mensen waaronder 16 kleine kinderen aanboord naar Griekenland gevaren, gelukkig goed gegaan. Via Athene naar Macedonië om vooral lopend naar Servië te gaan. En daar weer verder naar Hongarije. Honderden kilometers gelopen... Een kwetsbaar groepje: een oma van 62, haar dochter van 38 met twee kinderen van 3 en bijna 4, een zoon van 29 en schoondochter van 31 met een dochttertje van 7 en een baby van 5 maanden. Een paar koffers, twee buggy's en een paar tassen, meer is niet mee te sjouwen. Slapen doen ze vaak in de open lucht, soms in een tentenkampje zoals we die wel op de televisie hebben gezien en een enkele keer in een shabby hotelletje. Op 6 augustus vertrokken uit Bagdad, op 7 september aangekomen in Doetinchem... Ik heb foto's van hun reis gezien. Precies wat wij ook op de televisie hebben kunnen zien. Maar nu met mensen die naast je zitten. Maakt het allemaal nog navranter! Je zou denken dat de familie na zo'n lange reis vooral behoefte heeft aan een douche en slaap. Maar nee, eerst moeten er kleren worden gekocht.

Zij hebben nauwelijks meer dan wat zij aanhebben en wasgelegenheid was er natuurlijk onderweg niet. Margriet en ik met de familie dus naar de stad. In de Hema eerst kleertjes voor de kinderen gekocht. Ondergoed, pyjama's truien. Door naar H&M, maar eigenlijk een beetje te duur. Dan is Zeeman een beter adres. Met tassen vol weer terug. Moeder, dochter Jinan en kleinkinderen Chici en Koka gaan met mij mee. En dan is het tijd voor een douche. Daarna een maaltijd waarna de kleintjes genieten van een lekker toetje. En dan nog is het geen bedtijd... We praten heel lang. Jinan spreekt redelijk Engels en ik leg de asielprocedure uit. (Marije had ze die al verteld zodat het vooruitzicht van een reis naar Ter Apel bekend was.) Die nacht hebben ze klok meer dan rond geslapen...

Dinsdag moest er eerst geld opgehaald worden dat door een oom uit Londen zou worden opgestuurd via Western Union. Had ik nooit van gehoord, maar lijkt me een ideale manier van geld overmaken. Ophalen bij Primera notabene... Daarvoor was wel mijn paspoort nodig want een ID hadden zij immers niet. Gaf gelukkig geen problemen. (Vanwege het tijdslot op de kluis van Primera moesten we een kwartiertje wachten. We wandelen een rondje stad. Jinan en haar broer gaan de Catharinakerk in en steken twee kaarsen aan. En danken Allah voor hun veilige aankomst in Nederland...)

Tijdens mijn ervaringen met bewoners van de Kruisberg werd ik ook wel geconfronteerd met de vraag dat het toch vooral de meer gegoede burgers zijn die vanuit oorlogsgebied naar het westen kunnen komen. Hoorde uit hun mond dat een overtocht (toen nog vooral over de Middellandse zee, nu veelal via de Balkanroute) toch al snel minimaal € 5000 kostte. En dus komen de wat minder bedeelden meestal niet verder dan de kampen in de regio als Turkije, Libanon en Jordanië. Dat klopt en is heel triest. Ik heb best wel geworsteld met die vraag. Maar het is nu eenmaal zo dat bommen vallen op huizen van arme en rijkere mensen die daar natuurlijk ook niet om vragen. Je kunt tegen deze vraag ook anders

aankijken: stel dat ons land in een oorlogssituatie verkeert. Dat Doetinchem dreigt gebombardeerd te worden. Iedereen zorgt dan vast en zeker dat hij naar een veiliger oord wegstroomt. En ook dan zullen de iets beter gesitueerden meer mogelijkheden hebben om verder van het oorlogsgeweld weg te komen. Het is de realiteit van de ongelijkheid in de wereld. In en in triest en helaas van alle tijden. Maar dat kan je asielzoekers toch niet kwalijk nemen? Huis en haard verlaten doe je echt alleen als je geen enkele uitweg meer ziet en je alles op alles zet om het gevaar te ontvluchten.

Margriet heeft het wat moeilijker met haar gasten dan wij. Het Engels stelt niet veel voor en dat maakt communicatie lastig. Toch hebben ze veel plezier en de eerste avond al zorgt de schoondochter ervoor dat er een maaltijd op tafel komt. En ook muziek maakt non-verbale communicatie gemakkelijker. Juist om de familie zo veel mogelijk bij elkaar te hebben ga ik na het geld ophalen weer naar het huis van Margriet. We hadden afgesproken dat we met elkaar zouden eten. Best wel een opgave voor 10 personen maar prima voor elkaar gekomen.

De volgende dag kwam Marije met dochter Charlotte. Met hen en de familie weer de stad ingegaan om opnieuw kleren te kopen. Nu voor de vrouwen. Een dag daarvoor zag ik een reclamefolder van Wibra. Leek mij de ideale winkel voor ze en terecht. Ze hebben hun tijd genomen en liepen met tassen vol de winkel uit. Jassen en truien, de winter komt er aan... (Was er zelf nog nooit geweest en was verbaasd over de prijzen daar...) De kinderen een ijsje gegeven bij Melgers. Een heerlijk gezicht om de glimlach te zien op de snoetjes van de kleintjes. Jinan nodigde ons uit om in een restaurant iets te gaan eten als dank voor de gastvrijheid. Daar voelden Marije en ik ons nogal bezwaard onder. Maar we begrepen ook dat we het eergevoel van de familie moesten respecteren. De oplossing vonden we gelukkig in een winkel in de Heezenpoort waar allerlei kippgerechten pret a porter waren. Daarna met elkaar gegeten in de tuin van Margriet. Heel bijzonder om mee te maken. Nu aan ons om dank je wel te zeggen...

Natuurlijk biedt je spontaan je hulp aan als daar om gevraagd wordt. Wanhopige mensen die nog geen enkel idee hebben wat er in de toekomst met ze gebeurt, als ze maar weg zijn uit oorlogsgebied, daar zeg je geen nee tegen. Het is wel heel bijzonder om wat je dagelijks aan narigheid en vluchtelingenleed ziet nu zelf zo van dichtbij te ervaren. Maar het is ook best wel vermoeiend. Margriet gaf dan ook heel begrijpelijk op woensdag aan erg op te zien tegen de reis naar Ter Apel op donderdag. Bang om op de terugweg in slaap te vallen. "Als we nu gewoon het benzinegeld bij elkaar leggen, kunnen we dan niet beter een busje huren?"

Dat bracht mij op het idee Theo Soontiens te bellen. Ik wist dat Antoine Meijer een vriend van hem is. Heb een tijd geleden ook een keer met hen gegeten. Heb Theo de situatie uitgelegd. Binnen de kortste keren een telefoontje terug: Fokko Meijer stelt gratis een bus ter beschikking, we hoeven alleen de brandstof te betalen. Een geweld-

ig gebaar met veel dank dus aan Theo en Antoine!

Op donderdag morgen de bus opgehaald en op weg naar Ter Apel. Toch wel gauw twee uur rijden... De centrale opvanglocatie kennen we natuurlijk wel van de televisie. Maar het is wel heel bijzonder daar nu zelf te zijn. Het ligt een kilometer of 4 van het dorp. Best wel een eind lopen voor de vele asielzoekers die toch wat minimale boodschappen moeten doen. (Voor alle duidelijkheid: asielzoekers die nog in de asielprocedure zitten krijgen op geen enkele manier financiële ondersteuning. Pas wanneer zij een officiële status hebben gekregen na onderzoek door de IND en geplaatst zijn in een azc krijgen zij een beperkte toelage maar moeten zich dan wel geheel zelf bedruipen. Maar dat proces neemt best wel een heel aantal weken in beslag...) Het complex is enorm groot: de centrale opvanglocatie (col, waar iedere asielzoeker geregistreerd moet worden), een procesopvanglocatie (pol, zoals de Kruisberg), een asielzoekerscentrum (azc) en een vrijheidsbeperkende locatie (vbl). Er zullen zeker een paar duizend asielzoekers zijn ondergebracht... We hebben er heel veel gezien. Ook veel gezinnen met kleine kinderen. Ben er stil van geworden. Hoeveel oorlogsleed kan je verzamelen op één plek. De sfeer bij de aankomst in het centrum doet gelukkig heel ontspannen aan. Je hebt bepaald niet het idee dat je in een soort getto terecht komt. "Onze familie" stapt uit de bus en moet zich honderd meter verder in een kantoorje melden.

Wij mogen daar niet mee naar toe en moeten dus afscheid nemen. Best wel moeilijk. Ik denk dat Margriet en ik ieder zo onze eigen gedachten hebben als wij deze 8 mensen met hun koffers, buggy's en tassen zien sjuwen op weg naar...? Wat moet er in deze mensen omgaan? Wat hebben ze sinds 6 augustus al niet meegemaakt. Ik denk aan de kinderen. Ze zijn bewonderenswaardig flexibel geweest de afgelopen dagen. Maar toch, wat doet het allemaal met ze. Nu, maar ook later? Ik denk aan de kleine Koka. Ze vond het heerlijk om bij mij op schoot te kruipen om te spelen. De lach op haar gezicht. Zal ik nooit meer vergeten. Net zo als de overige familieleden...

We rijden terug naar Doetinchem. Tijd genoeg om de ervaringen van de afgelopen dagen te delen. We zijn bekaft maar hebben absoluut geen spijt dat we deze mensen hebben kunnen helpen door ze een paar dagende rust te geven die ze nodig hadden tijdens een reis die hun zal brengen naar een totaal ongewisse toekomst. Zouden we ooit nog iets van ze horen?

Ja dus. Ik krijg een app van Jinan. Het valt ze zwaar. De eerste nacht hebben ze geslapen in een enorme tent, zoals een medewerkster van het centrum ons al heeft uitgelegd. De volgende dag zouden ze dan naar een soort containergebouw gaan. Ik krijg daar ook een foto van opgestuurd. Ik zie helaas een vermoeide familie. Het lijkt wel of de wanhoop Bibi (de moeder van 62) in de ogen staat. Een dag later krijg ik tot mijn verrassing bericht dat de familie inmiddels in Venlo is ondergebracht. Ik kijk daar van op. Vind op internet ook geen opvanglocatie. Dat moet wel een noodopvang zijn vanwege de enorme stroom vluchtelingen die de laatste dagen ons land zijn binnengekomen. Wij hoorden dat het er woensdag maar liefst 500 waren...

Ik heb inmiddels weer met Jinan gesproken. De familie zit nog steeds in Venlo maar moet misschien toch weer terug naar Ter Apel voor de registratie als asielzoeker. Kan vast niet anders, maar wat een gesleep met mensen. Vandaag is dochter Chichi 4 geworden. Ik heb ze natuurlijk gefeliciteerd! En hoop dat ze toch een heel fijne dag zal hebben. Over twee weken wordt onze kleindochter Charlotte ook 4. Dat wordt zeker een heel leuke en feestelijke dag! Als ik die twee verjaardagen vergelijk wordt de opmerking van Marije in haar facebookbericht over "zij" en "wij" schrijnend voelbaar.

Ik houd er een machteloos gevoel aan over maar ben wel blij dat ik deze familie een paar dagen tot steun heb kunnen zijn!

Henk Breuker

Woordbeeld

Theo's Column

Ik was mijn spullen een beetje aan het opruimen. Na een jaar of tien de eindredactie van het bulletin gedaan te hebben kon het geen kwaad dharde schijf een beetje op te ruimen en hier en daar wat oude teksten en foto's weg te doen. Een harde schijf opruimen geeft letterlijk ruimte, terwijl tegelijkertijd het opgeruimde gevoel mentale ruimte creëert. Je doet het te weinig. Onderwijl las op de achtergrond onze koning de troonrede voor en als ik had moeten geloven wat daar verteld werd, was zelfs het hele land opgeruimd.

De stem van zijne majesteit was net weggestorven of er verscheen een plaatje dat me opviel: een beeld waarin de in de troonrede gebruikte woorden getoond werden op een manier waarmee de vaakst gebruikte woorden groter werden afgebeeld dan de minder gebruikte. Dat trok mijn blik.

Want in een oogopslag kon ik bepaalde essenties halen uit de troonrede. Ik was bijvoorbeeld heel blij dat het woord "Mensen" groter was dan het woord "Militaire", maar het woord "onderwijs" was wel heel erg klein vergeleken bij "regering". En "Groningen" had wel een plekje gekregen, maar de "Achterhoek" was nergens te vinden. En toen dacht ik: laat ik eens kijken welke woorden wij als Lionsclub Doetinchem nou vaak gebruiken. En zo ging ik met de teksten van onze bulletins aan de slag om ook Wordles te maken. Eerst maar eens de teksten van het laatste nummer erbij gepakt; alle data en agenda en ver-

jaardagen er uit gehaald; de plaatjes verwijderd, kop- en voetteksten geschrapt en alle codes voor vet- of schuingedrukte woorden weggehaald tot ik uiteindelijk alleen maar kale tekst over had. Die tekst plaatste ik op www.wordle.net en na een tijdje wachten toonde de website het plaatje. Omdat ik niet wist wat ik te verachten had was ik meteen blij verrast.

Woorden als Doetinchem en Seniorenkamer had ik al wel een beetje kunnen verwachten. Maar meteen sprong Pietje in mijn oog en dat was verrassend. Blijkbaar was haar naam in het artikel dat over haar vrijwilligerswerk ging best vaak genoemd. Maar er waren ook woorden als Wir en Nat en Lijk die ik niet zo snel kon plaatsen. Dat klopte ook wel. Lijk stond er niet in en Nat ook niet. Waarschijnlijk een programmeerfoutje. Maar als je in een blik de woorden op je in laat werken krijg je een mooi beeld over een bulletin.

Commissies 2015-2016**De Commissie Internationaal**

Theo Soontiëns (VZ)
Gerben Weulen Kranenbarg
Han Meibergen
Henk Dijk
Henk Drost
Jan van Iersel
Marnix Janssen Venneboer

De commissie Maatschappij

Bart van der Laan (VZ)
Hans Kietselaer
Jan Jurriëns
Peter-Bob Peerenboom
Toon Gasseling

De commissie Publiciteit

Harrij Mathijssen (VZ)
Harco Kikkers
Henk Breuker
Pim Vestiens
Han Meijbergen
Theo Soontiëns

De commissie Programma

Bert Lamers (VZ)
Gerard Roelofsen
Martin Liefrink
Tom Jacob

De commissie Mensen :

Chris Geurink (VZ)
Albert Middeldorp
Ruud Wink
Willem Terpstra
Henk Dijk
Ruud Wink

De commissie Middelen

John Brands (VZ)
Bart Jaap Pull ter Gunne
Jos Niesink
Kees van Steenbergen

Programma

2 september 2015	18.00 uur <i>Seizoensopening</i>	
16 september 2015	18.00 uur <i>Taphap LOL</i>	
7 oktober 2015	20.00 uur <i>TailorSteel Varsseveld - Carel van Sorgen</i>	
21 oktober 2015	18.00 uur <i>Taphap met "Roll Call"</i>	
31 oktober 2015	18.00 uur <i>Rolling Dinner</i>	
4 november 2015	20.00 uur <i>Het Gevangeniswezen - Ruut Bernsen</i>	
18 november 2015	19.00 uur <i>Tap Hap met "Roll call"</i>	
2 december 2015	20.00 uur <i>Sinterklaas</i>	
16 december 2015	18.00 uur <i>Tap Hap met "Roll call"</i>	
9 januari 2016	12.30 uur <i>Nieuwjaarsreceptie in Wehl</i>	
20 januari 2016	18.00 uur <i>Tap Hap met "Roll call"</i>	
3 februari 2016	20.00 uur <i>Arbor Media Doetinchem - Ron Smit</i>	
17 februari 2016	18.00 uur <i>Tap Hap met "Roll call"</i>	
26 - 29 Februari 2016	<i>Ski Weekend</i>	
2 maart 2016	20.00 uur <i>Oogziekenhuis "Zonnestraal" - Jarno Koren</i>	
16 maart 2016	18.00 uur <i>Tap Hap met "Roll call"</i>	
30 maart 2016	18.00 uur <i>Vijfde woensdag - Women Heroes in Borghuis</i>	
6 april 2016	20.00 uur <i>100 jaar Zumpe - Esther Korndewal</i>	
20 april 2016	18.00 uur <i>Tap Hap met "Roll call"</i>	
4 mei 2016	20.00 uur <i>Dodenherdenking</i>	
18 mei 2016	18.00 uur <i>Tap Hap met "Roll call"</i>	
1 juni 2016	20.00 uur <i>Avond met de nieuwe commissies</i>	
4 - 6 juni 2016	<i>Zeilweekend</i>	
15 juni 2016	18.00 uur <i>Tap Hap met "Roll call"</i>	
29 juni 2016	17.00 uur <i>Presidentwisseling</i>	

Een uitgave van
Lions Club Doetinchem

